

империята, работила е всѣкога и работи и днесъ за разцѣплението, като подига изкуствено и по разни начини едни противъ други. Както и да е, днесъ въ България главната мисль, едничката грижа е, какъ да се замѣсти турската администрация съ друга по-справедлива и по-хуманна. За черковния въпросъ има врѣме и по-нататѣкъ. — „Съ политическия въпросъ сега се занимава дипломацията“, каза баронътъ, и разговорътъ се свърши.

* * *

Въпросното прошение въ английския парламентъ.

Историята, обаче, съ Т.-Пазарджикското прошение не се свърши тъй лесно.

На 16/28 февруария прочетохъ въ пристигналия въ Виена в. *Daily News* отъ 14/26 сжцаго, както Татаръ-Пазарджикското прошение, така и онова до членовѣтъ на цариградската конференция прошение отъ единъ голѣмъ градъ — Пловдивъ, — изпратени и двѣтъ отъ мене до тоя вѣстникъ, така сжщо и самото мое до сжщия вѣстникъ писмо, съ което бѣхъ придружилъ тия прошения и което помѣстихъ сега тукъ малко по-горѣ. Обнародването, обаче, на първото най-паче отъ тия двѣ прошения въ английския вѣстникъ не останамо безъ послѣдствие. Още прѣдидещия день, 15/27 февруария, вторникъ, азъ бѣхъ прочелъ въ виенския вѣстникъ *Neue Freie Presse* една телеграма, която съобщаваше, че въ английския парламентъ правителството било запитано, получило ли е то нѣкое прошение изъ България, на което запитване държавниятъ секретаръ Бурке билъ отговорилъ, че таквъзъ прошение било получено отъ правителството на 20 (8 по нашему) февруария. То е прошението отъ Татаръ-